

Sygn. akt IV Ua 8/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Witkowski (spr.)
Sędziowie:	SSO Jerzy Zalański SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2014 r. w Siedlcach

na rozprawie sprawy z wniosku E. P. przedstawiciela ustawowego P. P.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawczyni E. P. przedstawiciela ustawowego P. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 stycznia 2013r. sygn. akt IV U 311/12

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzające go orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 4 września 2012 r. i zalicza P. P. do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym od ukończenia 16-tego życia tj. od 26 czerwca 2012 r. do 5 lipca 2015 r.

Sygn. akt IV Ua 8/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4.09.2012 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wydał orzeczenie o utrzymaniu w mocy orzeczenia Powiatowego (...) do Sprawy Orzekania o Niepełnosprawności w M. z dnia 5.07.2012 r. zaliczające P. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na okres do 5 lipca 2015 r.

Od decyzji tej odwołanie złożyła przedstawiciel ustawowy P. P. domagając się przyznania znacznego stopnia niepełnosprawności ze stwierdzeniem, że istnieje konieczność sprawowania nad córką stałej opieki i pomocy w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22.01.2013 r. oddalił odwołanie.

Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie swoje oparł na opinii biegłych lekarzy: okulisty, psychiatry i psychologa. Biegli zdiagnozowali u P. P. upośledzenie umysłowe i mutyzm wybiórczy. Nie stwierdzili też niezdolności do samodzielnej egzystencji. Nadwzroczność obu oczu nie powoduje żadnego stopnia niepełnosprawności. Sąd I instancji uznając tę opinię za miarodajną, przyjął, iż P. P. nie spełnia przesłanek określonych w art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnienia osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127 poz. 721).

Apelację od tego wyroku wniosła przedstawiciel ustawowy ubezpieczonej E. P.. Apelująca zaskarżyła wyrok w całości i orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 4 ust. 1 cyt. ustawy o rehabilitacji zawodowej poprzez błędną wykładnię tego przepisu. Ponadto zarzuciła naruszenie przepisu art. 278 § 1 kpc poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatry i psychologa o specjalności dziecięcej. Kolejnym zarzutem przedstawionym przez apelującą jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc poprzez uznanie, iż opinia biegłych sądowych stanowi wystarczającą podstawę wydania orzeczenia w sprawie, w sytuacji gdy biegli nie dokonali całościowej oceny stanu zdrowia, pominęli między innymi opinię psychologa ze Specjalnego Ośrodka Szkolno – Wychowawczego w S.. Na rozprawie popierała apelację.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w toku postępowania apelacyjnego dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłych psychiatry dziecięcego i psychologa dziecięcego. Biegłe wymienionych specjalności po przebadaniu P. P. i po zaznajomieniu się z dokumentacją medyczną z jej dotychczasowego leczenia stwierdziły, że oprócz wcześniej rozpoznanego umiarkowanego stopnia upośledzenia i mutyzmu wybiórczego, badania psychologiczne wykazały wyraźne cechy uszkodzenia centralnego układu nerwowego. Kompilacja tych czynników powoduje, że ubezpieczona jest osobą niesamodzielną, nie potrafi załatwić podstawowych spraw stosownie do swojego wieku. W konkluzji biegłe stwierdziły, że P. P. jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym i wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Opinia ta nie była kwestionowana zarówno przez przedstawiciela ustawowego P. P. jak i pozwanego Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W..

Zdaniem Sądu Okręgowego przeprowadzony dowód z opinii biegłych specjalistów od psychiatrii i psychologii dziecięcej jest w pełni miarodajnym dowodem, gdyż opiniowali biegli o specjalnościach adekwatnych do schorzeń ubezpieczonej. Opinia jest bardzo obszerna i szczegółowa. Wnioski w niej zawarte są przekonujące. Dlatego też dowód z tej opinii stał się podstawą do uznania, że P. P. spełnia przesłanki określone w art. 4 ust. 1 cyt. wyżej ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej do uznania jej za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym wymagającą stałej lub długotrwałej opieki innej osoby.

W związku z tym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję z dnia 4.09.2012 r. i zaliczył ją do osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym od daty ukończenia 16-go roku życia do dnia 05.07.2015 r.

Powyższe Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 386 § 1 kpc.